

**ПРОБЛЕМИ ТА СТРАТЕГІЧНІ ОРІЄНТИРИ ФУНКЦІОНУВАННЯ
ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОГО МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ
АГРАРНОГО ВИРОБНИЦТВА В УКРАЇНІ**

У статті розглянуто та визначено особливості функціонування фінансово-кредитного механізму державного регулювання розвитку аграрного виробництва. Досліджено і систематизовано рівні організаційного забезпечення регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні. Проведено оцінку ключових проблем фінансово-кредитного державного регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні. Проаналізовані методи фінансово-кредитного механізму державного регулювання розвитку аграрного виробництва в умовах взаємодії з ринковими відносинами. Обґрунтовано стратегічні орієнтири фінансово-кредитного механізму державного регулювання розвитку вітчизняного аграрного виробництва.

Ключові слова: фінансово-кредитний механізм, державне регулювання, аграрне виробництво, державна підтримка, фінансове регулювання, фінансово-кредитні інструменти.

Матвиенко Р. В. Проблемы и стратегические ориентиры функционирования финансово-кредитного механизма государственного регулирования развития аграрного производства в Украине.

В статье рассмотрены и определены особенности функционирования финансово-кредитного механизма государственного регулирования развития аграрного производства. Исследованы и систематизированы уровни организационного обеспечения регулирования развития аграрного производства в Украине. Проведена оценка ключевых проблем финансово-кредитного государственного регулирования развития аграрного производства в Украине. Проанализированы методы финансово-кредитного механизма государственного регулирования развития аграрного производства в условиях взаимодействия с рыночными отношениями. Обоснованы стратегические ориентиры финансово-кредитного механизма государственного регулирования развития отечественного аграрного производства.

Ключевые слова: финансово-кредитный механизм, государственное регулирование, аграрное производство, государственная поддержка, финансовое регулирование, финансово-кредитные инструменты.

Matviienko R. V. Problems and strategic orientations of the functioning of the financial and credit mechanism of the state regulation of agricultural production development in the Ukraine.

In the article the features of functioning of the financial and credit mechanism of the state regulation of the development of agrarian production are considered and determined. The levels of organizational support for the regulation of agrarian production development in Ukraine have been researched and systematized. The evaluation of key problems of financial and credit regulation of the development of agrarian production in Ukraine was conducted. The methods of financial and credit mechanism of state regulation of development of agrarian production in conditions of interaction with market relations are analyzed. The strategic guidelines of the financial and credit mechanism of state regulation of the development of domestic agricultural production are substantiated.

Keywords: financial and credit mechanism, state regulation, agrarian production, state support, financial regulation, financial and credit instruments.

Постановка проблеми. Аграрне виробництво є сферою, де фінансово-кредитні відносини відіграють важливу роль. Для того, щоб забезпечити ефективне функціонування аграрного виробництва в сучасному ринковому середовищі, необхідно проводити виважену фінансово-кредитну політику у контексті реалізації державного механізму регулювання аграрного виробництва у напрямку формування умов для його всебічного стратегічного

розвитку. В Україні продовжується напрям розвитку, орієнтований на забезпечення функціонування ефективного механізму державного регулювання аграрного виробництва, а саме формуються та удосконалюються фінансово-кредитні інститути. Саме участь держави стає індикатором, що характеризує перспективність розвитку аграрного виробництва в Україні. Адже в умовах тривалої інформаційної асиметрії приватні фінансово-кредитні інститути орієнтуються в основному на бізнес, який в змозі самостійно здійснювати необхідні обсяги інвестування. Аграрне виробництво є однією зі сфер економіки, яка перш за все потребує формування ефективного державного інституційного забезпечення, адже результати її функціонування забезпечують продовольчу та екологічну безпеку тощо.

Аналіз останніх досліджень. Дослідженню проблем, пов'язаних з розвитком фінансово-кредитного механізму державного регулювання аграрного виробництва та його інституціонального забезпечення, достатньо уваги приділили провідні науковці з державного управління та економіки, а саме: О. Амосов, О. Бородіна, С. Володін, В. Воротін, В. Галушка, І. Гришова, О. Дацій, М. Дем'яненко, А. Діброва, О. Дудка, С. Кваша, О. Ковтун, М. Корецький, М. Латинін, С. Майстро, О. Могильний, Г. Мостовий, О. Наумов, О. Ніколюк, О. Митяй, С. Стоянова-Коваль, О. Дяченко, Т. Паламарчук, О. Шпикуляка, С. Щербина, Т. Шестаковська, О. Шульга, Д. Федоркін та інші [1–10].

Метою статті є дослідження сучасних проблем та обґрунтування перспектив фінансово-кредитного механізму державного регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні.

Виклад основного матеріалу. Фінансово-кредитний механізм державного регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні представлений сукупністю організаційно-функціональних інститутів, серед яких органи державної влади займають чільне місце. Базовим та визначальним інститутом для розвитку аграрного виробництва в Україні є інститут держави, який охоплює систему органів законодавчої, виконавчої та судової влади, функціонування яких впливає на всі складові суспільного життя. Розвиток аграрного виробництва залежить від функціонування органів різних регуляторних рівнів, які діють взаємопов'язано і формують комплексний механізм. Виходячи із цього, нами виокремлено такі основні рівні організаційного забезпечення регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні:

1) міжнародний рівень, відповідно до якого регулювання здійснюється згідно із встановленими договорами, квотами, стандартами та членством у міжнародних організаціях: Продовольча та сільськогосподарська організація ООН (ФАО), Міжнародний фонд сільськогосподарського розвитку (ІФАД), Міжнародна федерація органічного сільськогосподарського руху (IFOAM), Кодекс Аліментаріус, система управління безпечністю харчових продуктів (НАССР), міжнародний стандарт управління виробництвом і поставками безпечної продукції (Global GAP);

2) європейський рівень, який містить сукупність правил і норм, що регулюють сферу виробництва та торгівлі сільськогосподарською продукцією (Постанова Ради Європи № 834/2007 від 28 червня 2007 року «Про органічне виробництво та маркування органічних продуктів», Регламент (ЄС) № 1307/2013 Ради ЄС про заснування спільних правил для схем прямої підтримки фермерів у рамках Спільної сільськогосподарської політики);

3) національний рівень (Верховна Рада України; Міністерство аграрної політики та продовольства України, Комітет з питань аграрної політики та земельних відносин, Український фонд підтримки підприємництва, Український державний фонд підтримки фермерських господарств);

4) регіональний рівень (обласні департаменти агропромислового розвитку, регіональні відділення Українського державного фонду підтримки фермерських господарств);

5) місцевий рівень (районні відділи агропромислового розвитку, сільські та селищні ради) [1–3].

Організаційну структуру забезпечення механізму державного регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні на державному рівні представляють: Верховна Рада України, Президент України та Кабінет Міністрів України, які здійснюють свою діяльність безпосередньо та через відповідні державні інститути у межах визначених повноважень.

Особливе місце у регулюванні розвитку аграрного виробництва займає Верховна Рада України, яка є єдиним законодавчим органом державної влади України. При Верховній Раді діє профільний комітет з питань аграрної політики та земельних відносин, що включає 6 підкомітетів, які вирішують сукупність питань щодо: удосконалення структури державного управління у сфері аграрного виробництва; інновацій та з базових галузей в аграрному секторі; ціноутворення в аграрному секторі; соціальної політики аграрного сектору; фінансово-економічної політики в аграрному секторі.

До системи органів виконавчої влади, що забезпечують фінансово-кредитне регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні належать такі основні державні інститути: Міністерство аграрної політики та продовольства України, Міністерство екології та природних ресурсів України, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, Міністерство фінансів України, галузеві інститути, підвідомчі установи. Наприклад, серед підвідомчих установ Міністерства аграрної політики та продовольства України особлива роль у розвитку фермерських господарств належить Українському державному фонду підтримки фермерських господарств.

На наш погляд, фінансово-кредитний механізм державного регулювання розвитком аграрного виробництва в Україні може бути представлений як сукупність взаємозалежних елементів, які забезпечують регулюючу, оптимізаційну та контрольну-забезпечувальну функції щодо функціонування аграрного виробництва, підвищення його конкурентоспроможності, рентабельності та прибутковості суб'єктів аграрного виробництва.

Державна підтримка поточної діяльності (пільгове оподаткування й кредитування сезонних робіт у сільському господарстві, цінове регулювання, підтримка доходів виробників, включаючи прямі державні платежі, куди входять компенсаційні платежі, платежі при збитку від стихійних лих, державні закупівлі, страхування і т. д.) носить більше тактичний, короткостроковий характер стосовно вище перерахованих стратегічних завдань державного регулювання й підтримки розвитку аграрного виробництва на інвестиційно-інноваційній основі. Вона спрямована на вирішення проблем, які виникають перед суб'єктами господарювання в процесі здійснення поточної виробничо-господарської діяльності, і повинна допомагати реалізовувати основні блоки програми стратегічного розвитку аграрного виробництва в Україні.

Враховуючи складний сучасний стан функціонування аграрного виробництва в Україні, дотації й компенсації відіграють важливу роль у формуванні доходу від реалізації продукції, особливо тваринницької. Однак, варто зазначити, що існуюча система дотаційних і компенсаційних виплат, на жаль, не створює стимулів для ефективної діяльності суб'єктів аграрного виробництва. На практиці переважає компенсаційно-витратний підхід до розподілу фінансових ресурсів, що виділяються суб'єктам аграрного виробництва. Найчастіше господарства, що працюють менш ефективно, одержують більші розміри дотацій і навпаки, що не сприяє зацікавленості аграрних виробників у поліпшенні результатів своєї діяльності.

Сучасний механізм фінансово-кредитної державної підтримки аграрного виробництва не вирішує завдання об'єктивного визначення розміру потреби суб'єктів аграрного бізнесу у відповідних коштах насамперед тому, що немає загальноприйнятих критеріїв оцінки потреби в коштах підтримки й пріоритетів у їхньому виділенні. Взагалі, головним недоліком існуючого механізму фінансово-кредитної державної підтримки є відсутність достатніх нормативних матеріалів, що визначають необхідні дотаційні операції по окремих напрямках. Сюди ж відноситься недостатність економічних стимулів і відповідальності, що забезпечують раціональне використання й скорочення коштів державної підтримки, а також слабкість контролю за їх витратами [2–4].

Варто наголосити на тому, що рівень фінансово-кредитної підтримки багато в чому визначається не економічними, а політичними причинами, і в першу чергу, дією аграрного лобіювання в законодавчому органі. Якщо в зарубіжних країнах перша й третя сфери аграрного сектору зацікавлені в державній підтримці сільськогосподарських виробників лише побічно, тому що незалежні у фінансовому відношенні фермери пред'являють попит

на їхні товари й послуги, то в Україні суб'єкти аграрного виробництва одержують у деяких випадках прямі трансферти з бюджету. Тому значну частину аграрного бюджету становлять кошти на підтримку розвитку підприємств аграрного сектору.

У прихильників і супротивників сільськогосподарського протекціонізму склалося не зовсім вірне уявлення про те, що рівень реальної підтримки аграрного виробництва вимірюється масштабом бюджетних витрат. Аграрний сектор орієнтується на збільшення видатків на нього з державного бюджету, прихильники ліберального підходу прагнуть протистояти цьому. Однак, сам по собі обсяг бюджетних витрат не може слугувати достовірною оцінкою рівня державної підтримки даного сектору. Їхнє збільшення або зниження ще не свідчить про поліпшення або погіршення положення аграрного виробника.

Тим паче, змістовність фінансових проблем аграрного сектору полягає не лише в недостатчі коштів, але й у неефективному механізмі їхнього використання, тобто проблема полягає не тільки в тому, яку суму виділяти аграрному виробництву з бюджету, але й у тому, як краще нею розпорядитися, що і спонукає до удосконалення існуючого фінансово-кредитного механізму державної підтримки аграрного виробництва України в сучасних умовах.

Твердження провідних науковців про те, що ринковий механізм і державне регулювання розвитку аграрного виробництва є взаємодоповнюючими елементами сучасності дійсно справедливі. Адже держава повинна виконувати ті функції, яких не може забезпечити ринок, а до головних завдань належить формування ефективної нормативно-правової бази, захист конкуренції та права власності, розподіл і перерозподіл доходів. Однак з роками змінюються пріоритети державного регулювання, оскільки у відповідний період часу виникають потреби у реалізації відповідних цілей, які і повинні відповідати сучасним методам та принципам державного регулювання. На нашу думку, державне втручання в розвиток аграрного виробництва має бути раціональним та виваженим [4].

Розвиток ринкових відносин в Україні спонукав до формування передумов забезпечення самоорганізації суб'єктів аграрного виробництва. Дослідження форм державного регулювання призвело до висновків, які підтверджують наявність та періодичну актуалізацію змішаних форм регулювання аграрного виробництва, тобто поєднання державного регулювання і функціонування самоврядних господарських ініціатив. У сучасних умовах ці форми є досить актуальними при реалізації інструментів ефективного регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні. Такий підхід до регулювання аграрного сектору характерний тому, що результати його функціонування мають важливе соціальне значення для країни.

У свою чергу, симбіоз ринкового і державного механізмів регулювання у напрямку розвитку аграрного виробництва конкретизується у безпосередніх функціях держави щодо впливу на стимулювання розвитку ринкових механізмів саморегулювання у контексті забезпечення конкурентоспроможності аграрної продукції. Зміст даної функції державного регулювання полягає у реалізації сукупності заходів щодо впливу на виробничі і соціальні процеси через застосування методів фінансово-кредитного механізму державного регулювання розвитку аграрного виробництва (Табл. 1).

Таблиця 1

Методи фінансово-кредитного механізму державного регулювання розвитку аграрного виробництва в умовах взаємодії з ринковими відносинами

Групи методів	Зміст методів
Бюджетна політика	функціонування спеціальних фондів державної підтримки на міжнародному, державному та регіональному рівнях у напрямку забезпечення: придбання матеріально-технічних ресурсів, страхування врожаю; регулювання зовнішньоекономічної діяльності, фінансування робіт по збереженню родючості ґрунтів та виробництва екологічної продукції; гарантована закупівля сільськогосподарської продукції

Податкова політика	встановлення єдиного земельного податку для всіх сільськогосподарських виробників; введення пільгового оподаткування всім юридичним і фізичним особам, що фінансують розвиток суб'єктів аграрного виробництва
Кредитна політика	на період відновлення паритету цін на аграрну продукцію забезпечити доступ до довгострокового кредитування аграрного виробництва на пільгових умовах; реструктуризація заборгованості за кредитами
Цінова політика	закупівля продукції сільськогосподарського виробництва до державних ресурсів за гарантованими цінами; введення часткового дотування окремих суб'єктів аграрного сектору; забезпечення прибутковості суб'єктів аграрного виробництва на рівні розширеного відтворення через цінові та поза цінові регулятори

Джерело: [2; 5–6]

Отже, на нашу думку, забезпечення ефективної реалізації методів фінансово-кредитного механізму державного регулювання слугує стратегічною основою для фінансової стійкості суб'єктів аграрного виробництва.

З огляду на світовий досвід, аграрії-фахівці визначають у якості основної стратегічної мети розвитку аграрного виробництва забезпечення продовольчої безпеки країни й посилення позицій України на світовому ринку продовольчих і сільськогосподарських товарів [7–9]. У зв'язку з цим нами запропоновано виділити основні стратегічні орієнтири фінансово-кредитного механізму державного регулювання розвитку вітчизняного аграрного виробництва:

- макроекономічна політика: методи державного регулювання розвитку аграрного виробництва, безпосередньо не пов'язані з даною сферою, однак впливають на ефективність його функціонування (проведення пільгової податкової політики, підтримка національної валюти, зовнішньоторговельна діяльність);

- захист аграрних виробників на внутрішньому ринку, стимулювання експорту сільськогосподарської продукції й продовольства, сприяння створенню єдиного аграрного ринку країни, створення сприятливих умов для імпорту техніки й технологій, що забезпечують підвищення конкурентоспроможності внутрішніх аграрних виробників;

- розробка нормативно-правової бази функціонування аграрного сектору країни;
- удосконалювання земельних відносин;

- забезпечення розвитку виробничої інфраструктури, що припускає виділення державних коштів на проведення заходів довгострокового характеру: субсидій на будівництво господарських приміщень, на рекультивацию земель, а також сприяння створенню фермерських об'єднань;

- розвиток інтеграційних процесів в аграрному секторі;

- сприяння активізації інвестиційних процесів у сільському господарстві;

- забезпечення товаровиробників сільськогосподарською технікою, розвиток і вдосконалення лізингової діяльності;

- регулювання раціонального використання природних ресурсів;

- регулювання й підтримка науково-дослідної діяльності тощо [2; 3; 5–7].

Для ефективності реалізації вищезазначених стратегічних орієнтирів держава через відповідні механізми орієнтується на створення необхідних умов щодо розвитку аграрного сектору. Також, при формуванні фінансово-кредитного механізму державного регулювання розвитку аграрного виробництва варто пам'ятати про багатофункціональну роль аграрного сектору, значення якого полягає не лише у питаннях забезпечення країни необхідними продуктами харчування та продовольчої безпеки, а й у вирішенні сукупності інших завдань: зайнятості, соціально-економічного розвитку, збереження земель і природних ресурсів тощо. Взаємодія механізмів ринкового саморегулювання і державного регулювання в аграрному секторі проявляється в ефективності регулювання державою виробництва і споживання продовольчих товарів в умовах глобалізації, також визначається оптимальним поєднанням внутрішнього виробництва і експортно-імпортової політики [8]. Окрім того, варто зазначити,

що саморегульовані інститути розвитку аграрного виробництва не повинні обмежуватися виконанням лише функцій саморегулювання, а мають бути наділені державою реальними делегованими повноваженнями, що сприяє досягненню раціонального поєднання ринкового з державним регулюванням та означатиме наявність компромісу державно-приватного регулювання [9].

Висновки. Фінансово-кредитний механізм державного регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні представлений сукупністю організаційно-функціональних інститутів, серед яких органи державної влади займають чільне місце. Базовим та визначальним інститутом для розвитку аграрного виробництва в Україні є інститут держави, що охоплює систему органів законодавчої, виконавчої та судової влади, функціонування яких впливає на всі складові суспільного життя. Розвиток аграрного виробництва залежить від функціонування органів різних регуляторних рівнів, які діють взаємопов'язано і формують комплексний механізм. Розвиток ринкових відносин в Україні спонукав до формування передумов забезпечення самоорганізації суб'єктів аграрного виробництва. Дослідження форм державного регулювання призвело до висновків, які підтверджують наявність та періодичну актуалізацію змішаних форм регулювання аграрного виробництва, тобто поєднання державного регулювання і функціонування самоврядних господарських ініціатив. В сучасних умовах такі форми є досить актуальними при реалізації інструментів ефективного регулювання розвитку аграрного виробництва в Україні. Отже, фінансово-кредитний механізм державного регулювання розвитку аграрного виробництва слід формувати виходячи з кон'юнктури внутрішнього і зовнішнього ринків, наявних і потенційних можливостей аграрного сектору. Врахування природних та організаційно-економічних умов повинно обґрунтовувати обсяги виробництва, необхідні для забезпечення продовольчої безпеки в Україні.

Список використаних джерел:

1. Gryshova I. Yu. The asymmetry of the resource configuration and its destructive impact on the capitalization of agribusiness / I. Yu. Gryshova, T. L. Shestakovska // *The Scientific Papers of the Legislation Institute of the Verkhovna Rada of Ukraine*. – 2017. – № 2. – P. 128–133.

2. Воротін В. Є. Формування системи державного регулювання національної економіки в умовах глобальних ринкових трансформацій : Автореф. дис. ... д-ра наук з держ. управління / В. Є. Воротін. – К., 2003. – 36 с.

3. Gryshova I. Yu. The mechanism for implementing the functions of consumerism in market conditions / I. Yu. Gryshova, A. O. Yanchuk, T. L. Shestakovska // *Scientific bulletin of Polissia*. – 2017. – № 1(9). – P. 93–101.

4. Араніч В. І. Необхідність і значення економічного регулювання аграрного виробництва / В. І. Араніч, О. П. Зоря, А. А. Пісоцький // *Вісник Полтавської державної аграрної академії*. – 2012. – № 1. – С. 140–142.

5. Волков І. А. Роль державного регулювання економіки АПК у розвитку мотивації аграрної праці / І. А. Волков // *Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского*. – 2010. – № 3. – С. 81–87.

6. Gryshova I. Yu. The economic measurement of convergence of institutional impact on the sustainability of development / I. Yu. Gryshova, T. L. Shestakovska, O. V. Glushko // *Scientific notes of the Institute of Legislation of the Verkhovna Rada of Ukraine*. – 2017. – № 4. – P. 75–80.

7. Організаційно-економічні особливості державної підтримки аграрного сектору економіки / Ю. Б. Шийка // *Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки)*. – 2013. – № 1. – С. 329–336.

8. Ціхановська В. М. Державне регулювання агропродовольчих ринків в умовах глобалізації / В. М. Ціхановська // *Збірник наукових праць ВНАУ. Серія: Економічні науки*. – 2011. – № 2(53). – С. 97–102.

9. Батигіна О. М. Особливості правового регулювання саморегульованих організацій оптових ринків сільськогосподарської продукції в Україні / О. М. Батигіна // *Сучасні досягнення наук земельного, аграрного та екологічного права*. – Х. : Нац. ун-т «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого», 2013. – С. 75–77.

10. Наумов О. Б. Інституційні детермінанти й стратегічні напрями економічного розвитку національного господарства / О. Б. Наумов, Л. М. Наумова, І. Б. Жиляєв // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2016. – № 5. – С. 89–95.

*** Матвієнко Роман Володимирович – здобувач Інституту законодавства Верховної Ради України.**

Стаття надійшла до редакції 16 жовтня 2017 р.

УДК 35: 639.1(477) «18/19»

Олег Проців *

ВПЛИВ КОРУПЦІЇ НА ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ГАЛУЗЗЮ МИСЛИВСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ГАЛИЧИНИ КІНЦЯ ХІХ – ПОЧАТКУ ХХ СТ.

У статті розглядаються особливості правозастосування у галузі мисливського господарства Галичини кінця ХІХ – початку ХХ ст. та вплив корупції на ухвалення рішень щодо ведення мисливського господарства. Аналіз корупційних схем структуровано в частині вирішення питань щодо оренди права полювання, відшкодування збитків, завданих мисливськими видами тварин сільськогосподарським угіддям, та зловживань посадових осіб, уповноважених до охорони дичини. Висвітлено вплив громадських мисливських організацій на подолання корупційних проявів.

Ключові слова: організація мисливства, полювання, Галичина, корупція, зловживання владою.

Процев О. Р. Влияние коррупции на государственное управление отраслью охотничьего хозяйства Галиции конца ХІХ – начала ХХ вв.

В статье рассматриваются особенности правоприменения в области охотничьего хозяйства Галиции конца ХІХ – начала ХХ вв. и влияние коррупции на принятие решений в области ведения охотничьего хозяйства. Анализ коррупционных схем структурирован в части решения вопросов аренды права охоты, возмещения убытков, причиненных охотничьими видами животных сельскохозяйственным угодьям, и злоупотреблений должностных лиц, уполномоченных охранять дичь. Освещено влияние общественных охотничьих организаций на преодоление коррупционных проявлений.

Ключевые слова: организация охоты, охота, Галичина, коррупция, злоупотребление властью.

Protsiv O. R. Influence of corruption on the state management of the hunting economy branch of Galicia at the end of the 19th – beginning of the 20th century.

The article deals with the peculiarities of law enforcement in the field of hunting economy of Galicia at the end of the 19th and the beginning of the 20th century and the impact of corruption on decision-making on hunting. The analysis of corruption schemes is structured in part to address the issue of leasing hunting rights, reimbursement of losses incurred by hunted species of animals to agricultural lands, and abuses of officials authorized to protect the game. It is highlighted the influence of public hunting organizations on overcoming corruption manifestations.

Keywords: hunting organization, hunting, Galicia, corruption, abuse of power.

Постановка проблеми. У мисливському господарстві України існує низка проблем функціонального, інституційного, організаційного спрямування, що негативно впливають на результати його діяльності, знижують рівень ефективності, призводять до збитковості. Зокрема, це – проблеми, пов'язані з користуванням мисливськими угіддями, охороною мисливських видів тварин, відшкодуванням збитків. Ефективному законодавчому процесу та його правозастосуванню заважають корупційні прояви.